

[Gunnar Fog-Petersen.]

samme, der tænkes paa i § 3, 3die Stykke. Dér tror jeg, man maa lempe en lille Smule.

I § 4 begynder man med at sige, at hvor der i en Husstand paa Landet kun holdes een Hund, er denne afgiftsfri. Læser man videre i Paragraffen, kommer man imidlertid hurtigt paa det rene med, at den er Pokker ikke afgiftsfri. I mange Tilfælde — og det bliver de fleste — vil den blive beskattet. Jeg tror, det er nødvendigt, at Hundeloven indeholder den Bestemmelse, at i det mindst een Hund maa være afgiftsfri paa Landet, i alt Fald i Erhvervsvirksomheder; skal det endelig være, kunde jeg maaske gaa med til, at man overlod til Sogneraadet at bestemme, at der af Hunde over en i Loven fastsat Størrelse skal svares en Afgift af 5 Kr. aarligt. Det er nemlig fuldstændig meningsløst — hvad enten det er Loven eller Kommunalbestyrelsen, der har Myndigheden — at beskatte Rottehunde paa Landet eller i Erhvervsvirksomheder. Rundt omkring i Kommunerne ansætter man Folk, som for dyr Betaling gaar rundt fra Ejendom til Ejendom og lægger Gift ud for Rotterne, for at man kan faa dem udryddet, men saa snart vedkommende er ude af Gaarden, kommer en Mand og opkræver Skat paa Rottehunde, hvad der i og for sig opfordrer til — hvis man skal være meget kneben og spare meget, hvad mange Landmænd maa i vore Dage — at udrydde Rottehunde, som dog er aldeles nødvendige i Fabriksvirksomheder, Værksteder og almindelige Landbrug, hvor der skal udryddes Rotter. Det tjener ikke noget fornuftigt Formaal at beskatte Rottehunde. Man vil maaske indvende, at hvis der indføres en Undtagelsesbestemmelse, bliver alle Hunde til Rottehunde; der er saa mange Hunde, som tager Rotter, det er ikke forbeholdt enkelte Hunde. Men man kunde for saa vidt godt bestemme, at kun visse Hunderacer, som er særlig egnede til det Formaal, skal være skattefrie, og saa vil de naturligvis blive udbredt dér, hvor Rotterne skal udryddes. Man kunde ogsaa tage Hunde af en bestemt Størrelse; det vilde maaske i det væsentlige ramme det samme.

§ 10 i Lovforslaget er ny og meget væsentlig. I Begyndelsen af Paragraffen siges det, at i Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse er det forbudt at lade Hunde færdes paa Gader, Veje, Stier eller Pladser m. v., der er aabne for almindelig Færdsel, naturligvis med det Formaal at forhindre, at de generer Færdselen. Det gælder nu først og fremmest store Hunde;

for smaa Hundes Vedkommende gaar det, som det altid gaar Smaafolk: hvis de ikke varer sig selv, bliver de kørt over. Men store Hunde generer Færdselen; dem er man bange for at køre over, fordi man selv løber en Risiko derved. Og naar den ærede socialdemokratiske Ordfører fortolker Bestemmelsen i den følgende Linie om fuldt Herredømme over Hunden saaledes, at det maa være dette: at man holder den inde ved sin Person, tror jeg rigtignok, han har Ret, for det er en Bestemmelse, som side-stilles ganske med at have Hunden i Baand, og saa er det ikke tilstrækkeligt at kunne kalde den til sig, hvis den løber ud paa Stræder, Gader og Veje, hvor den ikke maa komme, for paa sin lydige Vej hen til Herren, som kalder paa den, kan den for-aarsage just det, som det er Bestemmelsens Hensigt at hindre den i at foretage. Derfor tror jeg nok, at den Fortolkning maa være den gyldige: at Hunden skal kunne holdes, som om den var i Baand.

I Stk. 3 findes den Bestemmelse, der paalægger Hundeejere paa Landet og i mindre Byer at holde deres Hunde bundne eller indespærrede om Natten. Man har dér taget en hel Række Hunderacer med, og der har været en heftig Diskussion mellem Schæferhundes Venner og andre Hundes Venner om, hvorvidt det særlig var Schæferhundene eller andre Hunde, der foraarsagede de natlige Ulykker, som Hundene i saa høj Grad foraarsager. Jeg skal ikke opkaste mig til Dommer i denne Strid, men blot pege paa det, som er det væsentlige, at Schæferhundene eller Hunde, der ligner dem eller har deres Blod i sig, nu udgør langt det største Antal af de store Hunde her i Landet, vel op imod 80 pCt., vil jeg antage, af alle store Hunde, og derfor er det ganske naturligt, at man har sin Opmærksomhed rettet mod dem, og lige saa selvfølgelig, at det først og fremmest er dem, der foraarsager Ulykker. Og disse Ulykker er store. Det er rigtigt, som der siges fra Landboforeningerne, at Faareavl mange Steder i Landet er en Umulighed paa Grund af Hundeplogen, og denne er nu ikke begrænset til Faarene, men det er heller ikke helt sjældent, at Ungkreaturer, Kalve og Kvier, som gaar løse, angribes af Hunde og jages vilde om Natten, saa vilde, at man aldrig faar fat i dem mere, men er nødt til at skyde dem paa Markerne, naar Efteraaret kommer; og det er jo en lidt urimelig Tilstand, at man ikke umiddelbart har Lov til at skyde de Hunde, som foraarsager saadanne Ulykker, men er nødt til at skyde de Dyr, som de har jaget vilde.